

Sodassa juostaan, kävellään, odotetaan, palellaan, poltetaan, vaihdetaan takkia.

Sodassa tanssitaan lindy hop, katosta putoaa rappausta, juodaan rommi, maksetaan se nelinkerroin taitellulla setelillä,

soudetaan sukellusveneelle, hypätään laskuvarjolla.

Sodassa teipataan silmälasit ihoon kiinni laastarilla, kirjoitetaan muistelmat, syödään säilykkeitä.

Sodassa kidutetaan, lyödään, potkitaan, kuristetaan, kuiskataan, annetaan uhri.

Sodassa puhutaan omaa kieltä ja toisten kieltä, kuunnellaan toisten kieltä ja omaa ja ymmärretään nopeasti kaikki yhdestä katseesta.

Ei ymmärretä, ei olla ymmärtävinään, totellaan, ei totella, tehdään tottelemattomuudesta takki ja mieli, kadotetaan polku, koti ja kieli. Ilmaan nousee savua ja tämä ei mene ohi sadassa vuodessa.

Sodassa on metsää ja aukeaa, lokakuuta ja helmikuuta, lehdetöntä vaaleanvihreää.

Sodassa on huivipäitä ja baskeripäitä, kaljuja ja korkokenkäisiä, läntisiä ja itäisiä, pohjoisia ja sohjoa.

”Lähes koko puhekyky meni”, sanoo sodankäynyt.

Sodassa rakastetaan toisen omaa ja hypistellään syanidikapselia, nykäistään naru ja heitetään käsikranaatti tai henki.

Meri velloo, pilvet kulkee halki taivaan, hahmoja liikkuu tasaisin välein pimeässä.

Sõjas joostakse, kõnnitakse, oodatakse, külmetatakse, tõmmatakse suitsu, vahetatakse kuube.

Sõjas tantsitakse *lindy hop*'i, laest pudeneb kipsi, juuakse rummi, makstakse neljaks volditud rahatähega,

sõutakse allveelaevale, hüpatakse langevarjuga.

Sõjas teibitakse prillid plaastriga ette, kirjutatakse mälestusi,

süüakse jäänuseid.

Sõjas kuhtutakse, lüüakse käega, jalaga, röögitakse, sosistatakse, tuuakse ohvreid.

Sõjas räägitakse oma keelt ja teiste keelt, kuulatakse teiste keelt ja oma ja

taibatakse kõike poolelt sõnalt.

Ei saada aru, ei olda arusaadav, allutakse, ei alluta, allumatusest tehakse kuub ja meel, käest

kaotatakse tee, kodu ja keel. Taevasse tõuseb suitsu ja see ei haju ka saja aastaga.

Sõjas on metsa ja legendikke, oktoobrit ja veebruari,

lehetut helerohelist.

Sõjas on rätipäid ja baretipäid, kiilaspäid ja kõrgekontsalisi, lääne- ja idarahvast,

põhja- ja lõrtsirahvast.

„Suust ei tule enam pea ainsatki sõna”, ütleb sõjast tulnu.

Sõjas armastatakse teise oma ja veeretatakse peopesas tsüaniidikapslit,

sikutatakse nõõri ja heidetakse granaati või hinge.

Meri mässab, pilved sõuavad üle taeva, üksteise järel liiguvad pimedas tumedad kogud.